

РЕШЕНИЕ

№ 247

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 10.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **10348** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 211 от Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на М. И. И. срещу Заповед № 8121к-9222 от 18.09.2019 г., издадена от министър на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение.

По наведените в жалбата съображения за съществени процесуални нарушения и материална незаконосъобразност – се моли заповедта да бъде отменена. Конкретно се визира, че в заповедта не са отразени необходимите реквизити вкл. не са посочени доказателствата, подкрепящи нарушението. Твърденията на жалбоподателя са за неустановена форма на вина, при извършването на вмененото в наказателната му отговорност престъпление – дали е умишлено или непредпазливо. Излагат се оплаквания за допуснати СПН в административното производство. Правят се и доводи, че наложеното наказание е неправилно и несправедливо. Твърди се и несъответствие с целта на закона. С оглед изложеното искането е да се уважи жалбата и да се отмени оспорената заповед. Претендира се присъждане на разноски, за което представя списък.

Ответникът, чрез юрисконсулт по пълномощие, оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли.

Съдът, като взе предвид доказателствата по делото и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена в срок от адресат на заповедта, със засегнати права и интереси.

Не се спори, че жалбоподателят е държавен служител в МВР, което е установимо от приложената кадрова справка. Жалбоподателят е запознат със специфичната длъжностна характеристика. Като основно длъжностно задължение е познаването и спазването на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

Във връзка с разследването по досъдебно производство № 81/2019 г. по описа на О. при ОП - Б., по което инспектор М. И. И. е привлечен като обвиняем за причинена средна телесна повреда - разстройство на здравето, временно опасно за живота - дисциплинарно нарушение по смисъла на :

-чл. 194. ал. 2. т. 1 от ЗМВР „неизпълнение на разпоредбите на тош закон ..." (на чл. 85. ал. 1 от ЗМВР) и

-чл. 194. ал. 2. т. 4 от ЗМВР „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР" (нарушени т.т. 15. 19. 88. 89. 91 и 93 от ЕК),

за което на основание чл. 203, ал. 1. т. 13 от ЗМВР „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата", е предвидено дисциплинарно наказание „Уволнение".

Дисциплинарното производство е образувано на основание чл. 207. ал. 1, т. 1 от ЗМВР и чл. 31. ал. 4 от Инструкция № 81213-470/27.04.2015 г., по данни, съдържащи се в предоставените с писмо изх. № С.-4144/2019 г. от 06.01.2020 г. по описа на О. при ОП - Б. материали по досъдебно производство № 81/2019 г. на О. при ОП - Б. и в предложения № 251р-4018/28.01.2020 г., № 251р-4019/28.01.2020 г., № 251р-4020/28.01.2020 г. и № 251р-4021/28.01.2020 г. по описа на ОДМВР - Б.. Информацията е за неправомерно поведение на инспектор М. И. И., когато е заемал длъжността „разузнавач VI степен" в група „Противодействие на криминалната престъпност - П." на сектор „Криминална полиция" при 01 РУ - Б. към ОДМВР - Б.". Със заповед № 1266з-2941/20.11.2019 г. считано от 02.12.2019 г., служителът е преназначен на длъжност „Разузнавач VI степен" в сектор „Борба с организираната престъпност" - С. – град, ГДБОП - МВР.

На основание чл. 207, ал. 2 от ЗМВР е определен дисциплинареноразследващ орган (Д.), като е даден 4 (четири) месечен срок от издаването на заповедта да се извърши разследването. На Д. в т. 3 от Заповед № 8121К - 3798/18.02.2020 г. от министъра на вътрешните работи изрично е указано, че следва да запознае служителя с правата му по чл. 207, ал. 8 от ЗМВР. Заповедта е получена срещу подпис от жалбоподателя на 28.02.2020 г. На 04.08.2020 г., М. И. И. е запознат със заповедта за удължаване на срока на разследване и със заповедта за изменение на състава на Д..

До жалбоподателя е отправена покана за даване на писмени обяснения рег. № 251 р-14548/04.05.2020 г., получена лично от М. И. И. срещу подпис на 11.05.2020 г. В хода на дисциплинарното производство жалбоподателя не се е възползвал от правото си да даде писмени обяснения или възражения по вмененото му дисциплинарно нарушение, но е депозирал заявление УРИ 1266р-4977/09.03.2020 г. до министъра на вътрешните работи, в което е пожелал да бъде подпомаган в защитата си по дисциплинарното производство от адвокат. Искането на М. И. И. е уважено, за което е съставен протокол УРИ 1266р-6758/07.04.2020 г.

Изготвена е обобщена справка от Д. с рег. № 1266р-15804/12.08.2020 г. Отправена е покана за запознаване с обобщената справка и даване на допълнителни обяснения или възражения, връчена на М. И. И. срещу подпис. Във връзка с направено от М. И. И.

искане на основание чл. 207, ал. 8, т. 3, са му предоставени копия на събраните материали. В посочения 24-часов срок, инспектор М. И. И. не е представил обяснения или възражения по обобщената справка. С писмо УРИ 1266р-17204/31.08.2020 г. е постъпило възражение УРИ 126600-13991/28.08.2020 г. от М. И. И..

На основание чл. 207, ал. 12 от ЗМВР, Д. е изготвил до ДНО становище рег. № 1266р-16309/18.08.2020 г., в което е преповторил изводите от обобщената справка. Д. е предложил на ДНО на М. И. И. да се наложи дисциплинарно наказание „Уволнение“. Становището е мотивирано и в него са обсъдени всички относими и законово събрани доказателства.

За съда се налага убеждението, че от страна на Д. са били спазени процесуалните изисквания за участие на наказваното лице в ДНП. Разпоредбата на чл. 206, ал. 1 ЗМВР задължава дисциплинарно наказващия орган преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша служителя или да приеме писмените му обяснения. Смисълът на нормата е да осигури възможност на полицейския служител да даде обяснения по фактите, да направи възражения и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своята теза. Изискванията за приемане на обяснения и за изслушване не са кумулативни, поради което представянето на сведения относно констатираното нарушение е достатъчно да обоснове извода, че изискванията на закона са изпълнени и правото на служителя на защита не е накърнено.

Фактическите обстоятелства, които са приети като основание за образуване на дисциплинарно производство са установени както в това производство пред Д., така и по изискани и приложени в дисциплинарното производство по процесуални действия във връзка със заявителски материал.

Съдът кредитира изцяло доказателствата, събрани от Д. и тези по приложени материали от ОП - Б..

На 04.12.2018 г., за времето от 13.00 часа до 20.00 часа, М. И. И. изпълнявал службата и функциите си във връзка със задържането на А. М., на основание чл. 72, ал. 1. т. 1 от ЗМВР. При транспортирането му от [населено място] до [населено място], в купето на служебен автомобил, марка „ОПЕЛ“, модел „А.“ рег. [рег.номер на МПС] и в [населено място] - кабинет № 55, в сградата на Първо РУ - Б., находящо се на [улица], инспектор М. И. И., заедно с други служители на 01 РУ при ОДМВР - Б., е нанесъл по тялото и по главата на А. М. множество удари с юмруци, палка и електрошоково устройство. Впоследствие е установено физическо увреждане на М.. Причинена е остра бъбречна недостатъчност, развила се на базата на травматичната рабдомиолиза. След побоя се е наложило извършване на животоспасяващо диализно лечение на А. М., отстраняване на некротизирала тъкан и пластични операции.

В хода на настоящото производство, от страна на оспорващия не се ангажират доказателства, от които той да сочи алиби за постъпката си. Съдът изцяло кредитира сведенията като писмени доказателства за извършеното деяние, както и идентични сведения на тези лица, дадени в хода на проверка по приложената пр. преписка.

В съдебно-медицинската експертиза са направени заключения, че външните и вътрешни травми на А. М. могат да бъдат причинени по начин описан от него. Острата бъбречна недостатъчност се е развила от травматичното увреждане/размачкване на мускулатурата и дехидратация от неприемане на вода продължително време. Тя е обусловила опасност за живота му, която е била преодоляна само благодарение на спешните хемодиализни процедури. Механичните увреждания, кръвонасяданията, травматичният оток, ожулванията и

електроожулванията са получени от въздействия на твърди тъпи предмети - юмруци, ритници, палки, маркучи, електрошокови устройства и др. Електроизгарянията могат да се получат при въздействие от електричество, вкл. и от електрошокови палки/устройства. Според експертите нараняваният не могат да бъдат причинени от самия А. М.

В справката, съответно в становището на Д. е посочено, че с действията си, на 04.12.2018 г., при транспортирането между [населено място] и [населено място] и в сградата на 01 РУ - Б., жалбоподателят е участвал в извършването на физическо насилие над задържания А. М. и лично му е нанасял удари с юмрук и палка, с което инспектор М. И. И. не е изпълнил разпоредбата на чл. 85. ал. 1 от ЗМВР: „При изпълнение на служебните си задължения полицейските органи могат да използват физическа сила и помощни средства само когато това е абсолютно необходимо при: 1. противодействие или отказ да се изпълни законно разпореждане; 2. задържане на правонарушител, който не се подчинява или оказва съпротива на полицейски орган; 3. конвоиране налице или при опит то да избяга, да посегне на своя живот или на живота и здравето на други лица; 4. оказване съдействие на други държани органи или длъжностни лица, включително на контролорите на Европейската комисия, на които противозаконно се пречи да изпълняват задълженията си; 5. нападения срещу граждани и полицейски органи; 6. освобождаване на заложници; 7. групови нарушения на обществения ред; 8. нападения на сгради, помещения, съоръжения и транспортни средства; 9. освобождаване на незаконно заети обекти, ако им е разпоредено от компетентен орган; 10. вземане на мерки за осигуряване на лична безопасност по чл. 75 ал.2”. В конкретния случай, не е имало необходимост за използване на физическа сила спрямо задържаното лице и не е било налице нито едно от основанията, изброени в чл. 85, ал. 1 от ЗМВР.

Паралелно с това, с действията си инспектор М. И. И. не е спазил етичните правила за поведение на държавните служители в МВР от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР (Обн. ДВ, бр. 67 от 12 август 2014 г.), регламентирани в:

- т. 15 „Държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме“. Действията на инспектор М. И. И., с които е извършил физическо насилие над задържано лице, без законово определените основания, представляват грубо нарушение на забраната по чл. 85 от ЗМВР и изразяват явно незачитане на достойнството и правата на гражданите, което е несъвместимо със заемащата от него държавна длъжност.

- т. 19 „Държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява“. Случаят е придобил гласност, чрез публикации в средствата за масова информация. С неправомерното си поведение, инспектор М. И. И. е увредил името на МВР, като при изпълнение на служебните си задължения е нанесъл побой на задържано лице.

- т. 88 „Държавният служител носи отговорност за живота, здравето и спазването на правата на всяко задържано лице.“ Вместо да осигури опазването на здравето и живота на М., служителят сам е участвал в нанасянето на побой на задържания, с множество удари, довели до сериозни наранявания - травматичната рабдомиолиза (размачкване на скелетната напречно набраздена мускулатура и дехидратация), вследствие на която М. с развил остра бъбречна недостатъчност - състояние временно опасно за живота.

-т. 89 „Държавният служител не подлага задържаните лица па изтезание, физическо или психическо насилие, нечовешко или унизително отношение.” Инспектор М. И. И. е взел активно участие в изтезаването и физическото насилие върху задържания А. М., при което сам му е нанесъл нараняващи удари и е ограничил достъпът му до вода и тоалетна. В резултат на побоя и дехидратацията (отказът да му бъде дадена вода за дълъг период от време) е била създадена реална опасност за живота на задържано лице, преодоляна единствено благодарение на проведените спешни хемодиализни процедури.

- т. 91 „Държавният служител защитава живота и здравето на всяко задържано лице, като при необходимост му осигурява възможност за оказване на медицинска помощ”. Инспектор М. И. И. с участвал в нанасянето на побой на задържания А. М., след което не е предприел действия за оказване на медицинска помощ.

- т. 93 „Държавният служител зачита правото на живот на всеки човек, като използва физическа сила, помощни средства или оръжие само в предвидените от закона

случаи и предели”. Инспектор М. И. И. е използвал физическа сила спрямо задържания А. М., без да са били налице изчерпателно изброените в чл. 85 от ЗМВР основания за това.

Обобщено е, че инспектор М. И. И. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1. пр. 1 и т. 4 от ЗМВР, за което следва да се наложи дисциплинарно наказание „уволнение“ по чл. 203, ал. 1, т. 13 (деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата) от ЗМВР.

В предложението на комисията е описана посочената обстановка изключително подробно, като Д. взема отношение по всички доказателства, събрани в хода на дисциплинарното производство. Направен е подробен анализ на тези доказателства, както и Д. е стигнал до безспорен извод, че деянието, вменено като дисциплинарно нарушение, извършено от жалбоподателя е несъвместимо с изпълнение на служебните му функции, като държавен служител в МВР. Отчетен е и обществения отзвук от подобно поведение, по същината си и представляващо престъпление на мястото на извършване на деянието, така и сред служители от МВР.

В съответствие с правомощията си по чл. 204, т. 1 от ЗМВР, министърът на вътрешните работи е наложил дисциплинарно наказание „Уволнение“, съобразявайки се с материалите по ДП и становището на Д..

В заповедта е описана установената фактическа обстановка и по-конкретно, това, че деянието, извършено от жалбоподателя с неправомерно използване на физическа сила спрямо А. М. уронва престижа на МВР, а и на правоохранителни органи от системата на изпълнителната власт в максимална степен, извън възможността да се приеме правен извод различен от този обективиран в оспорваната заповед. С действията си, служителят с изразил незначитане на закона и уронил престижа на полицейската институция. Поведението му е неморално. В качеството си на полицейски служител е длъжен да спазва законите и да следи за предотвратяване на закононарушения. Неетичното поведение на инспектор М. И. И. е станало известно на широк кръг от хора и отразено с публикации в медиите.

Посочено е, че това деяние е извършено умишлено, тъй като е съзнавал общественоопасния му характер и е допускал последиците му, тъй като нормалното обществено очакване е полицейските органи да предотвратяват престъпленията и да

служат за пример, а не да скандализират с поведението си извършвайки правонарушения. Взета е предвид тежестта на нарушението, което е определено като тежко, защото съществено засяга обществени отношения, свързани със защита здравето и личното достойнство на всеки гражданин и хвърля сянка на съмнение върху авторитета и доброто име на държавната структура, чиято задача е да ги брани от неправомерни посегателства. Поведението на инспектор М. И. И. е нанесло сериозна вреда върху имиджа на ОДМВР - Б. и на институцията МВР като цяло. С действията си, служителят е създал в гражданите негативни настроения не само към себе си, но и към институцията, в която работи. Застрашено е доверието, което добросъвестни служители на министерството градят със своя ежедневен труд в полза на обществото: Сериозно е увредено здравето на задържано лице като е създадена реална опасност за живота му.

В съвкупност, това деяние освен, че е съставомерно престъпление по смисъла на НК, е съвкупност от нарушения на изисквания от ЕК, което е тежко нарушение на службата именно предвид достойнието му пред трети лица, поради което му е наложено наказание уволнение по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР за деяния, несъвместими с етичните правила, уронващи престижа на службата. В заповедта е ценена и кадровата справка на служителя. Цялостното му поведение през време на службата му е отразено в кадрова справка УРИ 1266р-5641/16.03.2020 г. и данни от личното му кадрово досие, че през време на работата си в МВР инспектор М. И. И. не е наказван. Служителят с награждаван с пет награди „Писмена похвала” - две през 2017 г., две през 2018 г. и една през 2019 г., три награди „Индивидуална парична награда” - през 2017 г. и две през 2018 г.

В хода на настоящото производство, М. И. И. не ангажира доказателства и не посочи нови факти и обстоятелства в подкрепа на твърденията си, които да опровергават констатациите за извършеното нарушение, да пораждат основния за промяна на фактическа обстановка, вмененото му нарушение и правната квалификация или да водят до освобождаването му от дисциплинарна отговорност, изложени в мотивите на заповедта относно предложенията на Д..

С оглед всичко изложено, СЪДЪТ намира следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентния в съответствие с нормата на чл. 204, т. 1 ЗМВР административен орган – министър на вътрешните

работи.

Не се споделят възраженията за немотивираност на акта, за липса на реквизити и за непосочване на място и време на извършване на деянието. В действителност в заповедта многословно е посочена фактичката обстановка. Мотиви се съдържат в справката и предложението, в които още по-обстоятелствено са изложени конкретните факти във връзка с обясненията на лицата, участващи в случилото се. Оплакването за липса на мотиви е бланкетно и несъответно на установеното в хода на дисциплинарното производство.

С оглед това се прави извода, че актът е постановен в законоустановената писмена форма като съдържа реквизитите, установени в нормата на чл. 210, ал. 1 ЗМВР - посочен е извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, нарушените разпоредби и доказателствата, въз основа на които нарушението е установено, правното основание и наказанието, което се налага, както и пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва.

Спазен е и срока по чл. 195, ал. 2 от ЗМВР, съгласно който дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му, който по-къс срок тече във втория и за който съдът следи служебно по аргумент на чл. 168, ал. 1 от АПК. Началото на срока е от момента, в който органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя и в този смисъл когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган (чл. 196, ал. 2 ЗМВР).

От събраните по делото писмени доказателства се установява спазване на двумесечния срок по чл. 195, ал. 2 ЗМВР - За извършено тежко нарушение на служебната дисциплина дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му. Обобщена справка УРИ 1266р-15774/12.08.2020 г. по чл. 207, ал. 7 с материалите от дисциплинарното производство е постъпила при ответника на 12.08.2020 г., на която дата е поставена резолюция „Запознат“ от дисциплинарно – наказващия орган, поради което се прави извода, че заповедта като е издадена на 18.09.2019 г., е спазен двумесечния срок по чл. 195, ал. 2 от ЗМВР.

Следва да се има предвид, че обобщената справка е изготвена в рамките на удължения срок на дисциплинарно производство, проведено по Заповед № 8121К-3798/18.02.2020 г., изменена и допълнена със Заповед

№ 8121К-7018/18.06.2020 г. и Заповед № 8121К-8258/29.07.2020 г. на министъра на вътрешните работи, поради обективна невъзможност производството да приключи в определения срок, на основание чл. 46 от Инструкция № 8121з – 470/27.04.2015 г.

Съответно надлежно е било образувано и дисциплинарното производство като е определена комисия, с чиято обобщена справка се е запознал жалбоподателя. Материалите са били предявени на страната, същият е дал обяснения.

От събраните в съдебното производство доказателства се доказаха от обективна и субективна страна деянията, квалифицирани от ответника като тежки дисциплинарни нарушения по чл. 194, ал. 2, т. 1 (чл. 85 от ЗМВР) и т. 4 (т. т. 15, 19, 88, 89, 91 и 93 от ЕК) от ЗМВР. Наложено е дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение на М. И. И..

Етичните правила за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи са регламентирани в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Доколкото етичните правила за поведение на тази категория служители в МВР се уреждат в посочения кодекс, то нарушаването на нормите на този кодекс представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР. От друга страна, законово задължение, ако се концентрира вниманието само върху това нарушение, съгласно чл. 150, ал. 2 от ЗМВР - държавните служители са длъжни да спазват правилата, определени в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. От съществено значение е, че деянието за което на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание е и престъпление по смисъла на друг нормативен акт. Когато с деянието, което е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, се уронва престижът на службата, то същото представлява тежко дисциплинарно нарушение на служебната дисциплина по смисъла на ЗМВР, същото е несъвместимо с оставането на служба и за същото се налага дисциплинарно наказание „Уволнение“.

Действията на служителя безспорно уронват престижа на службата, доколкото същите са станали и достояние на множество лица, извън служителите на МВР, поради което и ответникът е приел, че се касае за тежко нарушение. Под „престиж на службата“ се приема авторитета на служителите на МВР пред обществото, като не е необходимо той да е уронен, а е достатъчно да е налице реално застрашаване с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция. Следователно, правилно административният орган е приел,

че с поведението си държавният служител е нарушил Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

От събраните доказателства безспорно се установява, че на М. са причинени тежки наранявания, довели до влошаване на здравословното му състояние. Нараняванията са обективирани в медицински документи, които са послужили за изготвяне и на съдебно медицинска експертиза. ДНО напълно кредитира фактите отразени в тези писмени доказателства. Експертизата е годно доказателствено средство, събрано в хода на досъдебното производство, образувано срещу М. И. И.. По силата на чл. 39, ал. 2 от АПК тя е допустимо доказателство и в хода на административното производство.

Получените от А. М. наранявания са възприети и от брат му Г. М., от майка му, както и от Д. Х. и М. Г.. Първите двама са видели нараняванията веднага след приключване на последните процесуални действия и възприятията им напълно се припокриват с отразеното в медицинските документи, поради което не може да се приеме, че са предубедени в дадените пред Д. показания. Сведенията на другите две лица също се припокриват с данните от медицинската документация. Г. е видял нараняванията на А. М. едва след като се е разсъблякъл, което е още едно доказателство, че А. М. не е бит по откритите части на тялото, така както го доказват и медицинските документи.

С действията си, М. И. И. е нарушил чл. 85, ал. 1 от ЗМВР. Законодателят е регламентирал случаите, при които полицейските органи могат да използват физическа сила и помощни средства. Нито една от изброените 10 (десет) хипотези не се припокрива с фактичката обстановка, установена в дисциплинарното производство. Няма данни с поведението си М. да е демонстрирал неподчинение на полицейски разпореждания, да е правил опит да избяга или да застраши своя живот или този на трети лица.

Едновременно с това, М. И. И. е нарушил и разпоредби на Етичния кодекс за поведение на държавните служители (ЕК), а именно т. т. 15, 19, 88, 89, 91, 93. С действията си, той е уронил престижа на МВР, като извършеното физическо насилие над А. М. е станало достояние както на служители на МВР, така и на други лица близки на А. М., лекари, прокурори, следователи. Създадено е впечатление, че полицейските органи в противоречие на законови норми употребяват физическа сила и нанасят побой над задържани лица.

След като установеното дисциплинарно нарушение е тежко, санкционирането му с дисциплинарно наказание „Уволнение“ е задължително и при налагането органът по чл. 204, т. 1 ЗМВР се

произнася в условията на обвързана компетентност. Тежестта на провинението е преценена нормативно като обуславяща най-тежкото дисциплинарно наказание по начин, който изключва правомощието на органа по чл. 204, т.1 ЗМВР да определи по реда на чл. 206, ал. 2 ЗМВР друга по вид и размер санкция по своя преценка, поради което не се прави и преценка на смекчаващи и отгегчаващи вината обстоятелства.

Не се споделя възражението на жалбоподателя, че неправилно е определено наказанието. За посоченото тежко нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР следващо се наказание е именно „дисциплинарно уволнение“. Както ДНО и Д. са отчели особено високия обществен интерес към дейността на служителите на МВР, какъвто безспорно е оспорващия, съдът е длъжен да се съобрази и с принципното приложение на ТПВАС № 3/2007 г. Съгласно Тълкувателно постановление № 3/07.06.2007 г. по т.д. № 4/2007 г. на ВАС, наказание по чл. 203. ал. 1, т. 13 ЗМВР се налага за тежко нарушение на служебната дисциплина. Фактическият състав на нормата изисква извършване на деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР и едновременно с това. тези деяния да водят да уронване престижа на службата. Под „уронване престижа на службата”, предвид тълкувателното постановление, следва да се разбира и установи такова поведение на тържавния служител в МВР, с което се стига до намаляване авторитета на полицията пред обществото, на което тя служи, за да защитава живота, здравето и имуществото на гражданите, да опазва обществения ред, да противодейства на престъпност при стриктно спазване на закона. Не е задължително престижът вече да е уронен. Достатъчно е поведението да с от такова естество, че реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция. Но е задължително действията да

са станали или да е възможно да станат достояние и на други лица, което би се отразило негативно върху авторитета на Министерството на вътрешните работи. Поведението на служителя е станало известно на гражданите Д. Х., М. Г., на екипите от ЦСМП, лекарите от МБАЛ [фирма], УМБАЛ „А.” и УМБАЛСМ „Пирогов”, на служители от други структури на МВР, прокурори и следователи по лосъдебно производство и на широката общественост, чрез публикуваните от Г. М. снимки на нараняванията на брат му и текст към тях, на страницата му в приложението „Ф.”, които е изпратил на медиите „Бивол” и „Факти”. Това неминуемо води до уронване на престижа на службата. В гражданите се създава впечатление, че полицейските служители си позволяват при изпълнение на служебните си задължения да извършват насилие, нанасяйки побой над задържаните лица. да увреждат тяхното здраве и да застрашават живота им .

Не се споделя довода, че заповедта не съответства на целта на закона. Целта на закона е конкретно служителят да понесе отговорност за своето деяние.

Доколкото етичните правила за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи се уреждат в посочения Етичен кодекс, то нарушаването на нормите на този кодекс представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Когато, обаче с деянието, което е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи се уронва престижът на службата, то същото представлява друго тежко дисциплинарно нарушение на служебната дисциплина по смисъла на Закона за Министерството на вътрешните работи, същото е несъвместимо с оставането на служба и за същото се налага дисциплинарно наказание „Уволнение”. Действията на служителя безспорно уронват престижа на службата, доколкото същите са станали и достояние на лица, извън служителите на Министерството на вътрешните работи. Следва да се има предвид, че под „престиж на службата“ се разбира авторитетът на служителите на Министерството на вътрешните работи пред обществото.

Не е задължително да е уронен престижът на службата в Министерството, а е достатъчно реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция. Следователно, правилно административният орган е приел, че с поведението си държавният служител е нарушил Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Поведението на държавния служител, при конкретното противозаконно деяние представлява особено тежко нарушение на служебната дисциплина, за което задължително се налага дисциплинарно наказание уволнение. При съобразяване на това обстоятелство и на обстоятелството, че от събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства по несъмнен начин се установява извършването на това нарушение, то дисциплинарно наказващият орган при установяване именно на това тежко нарушение на служебната дисциплина няма правото да прецени дали да наложи най-тежкото дисциплинарно наказание, независимо от обстоятелството. Не се приема, че в хода на ДНП лицата давали сведения са били манипулативно използвани да сочат субективно възмущението си от поведението на жалбоподателя. Това дисциплинарно разследващият орган е сторил с оглед на пълнота на събраните доказателства, доколкото и без обсъждането на тези материали от събраните по делото доказателства се установява извършването на нарушението на служебната дисциплина, а оттам и налагането на дисциплинарно наказание.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. И. срещу Заповед № 8121к-9222 от 18.09.2019 г., издадена от министър на вътрешните, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред ВАС в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ:

